

ŻYWORÓDKA

Żyworódka pierzasta (*Kalauchoe pinnata*) pochodzi z krajów Afryki południowo-wschodniej. Jest to bylina o ciemnozielonych, mięsistych liściach. Na brzegu każdego liścia kilkumiesięcznej roślinki wyrastają małe, z dwoma listkami i korzonkami, które, po opadnięciu na ziemię, bardzo szybko ukorzeniają się, dając początek nowej roślinie.

Żyworódka pierzasta zawiera m.in. polisacharydy, flawonidy, witaminy (dużo witaminy C), garbniki, kwasy organiczne, sole mineralne, enzymy i bardzo cenne związki o charakterze stymulatorów biogennych, pobudzających i regulujących mechanizmy obronne organizmów. Doświadczenia wykazały, że działanie żyworódki pierzastej jest wszechstronne: działa przeciwzapalnie, niszczy bakterie, wirusy i grzyby; wzmacnia siły obronne organizmu; regeneruje tkanki. Wskazana bardzo po chemio- i radioterapii.

W Europie Zachodniej, w Polsce i Rosji uprawiana jest jako roślina doniczkowa. Przy dobrej pielęgnacji dorasta do 1 m wysokości. W drugim roku zakwita pękiem lekko fioletowych, dzbankowatych kwiatów. Jest to roślina lecznicza, a nie ozdobna i lepiej ścinać ją przed zakwitnięciem, gdy ma ok. roku. Zawiera, wówczas najwięcej ciał czynnych.

Sok z żyworódki można łączyć z sokiem jabłkowym, porzeczkowym, morelowym lub dodać do miodu pszczelego, najlepiej mniszkowego, akacjowego, ogórecznikowego lub wrzoso-owego, w stosunku 1 część soku z żyworódki na 3 części miodu.

Można również robić maści i nalewki do stosowania zewnętrznego. Preparaty te są bardzo pomocne w leczeniu m.in. cukrzycy (regulują pracę trzustki), astmy, gruźlicy, w chorobach oczu (stany zapalne, zaćma – wzmacniają ostrość widzenia, hamują chorobę). Regulują układ krążenia, wzmacniają serce, odmładzają. Spirytus żyworódkowy zapobiega wypadaniu włosów, regeneruje cebulki włosów, a przy wczesnej siwiźnie, często przywraca naturalny kolor włosów.

Preparaty z żyworódki stosowane są w praktyce chirurgiczno-stomatologicznej i położniczo-ginekologicznej, przy trudno gojących się ranach, w odleżynach i procesach ropnych, przy zapaleniu dziąseł i błony śluzowej jamy ustnej, zapaleniu migdałków, czy zapaleniu ucha środkowego (po zabiegu).

Oprac. Aniela Szymańska